

Karin Krausová

Sukničář

r o m á n

motto

motto

Karin Krausová

Sukničkář

Praha 2015

Přeložili Miluše Krejčová a Tomáš Krejčí

© Karin Krausová, 2014

Translation © Miluše Krejčová, 2015

ISBN 978-80-267-0395-2

*Věnováno mému manželovi.
Za to, že změnil pouze moje jméno...
a ne názor na OPRAVDOVÉ chlapy...*

Kapitola 1

Soudní jednání nebralo konce. Kolega advokát dobrých patnáct minut plamenně řečnil sám pro sebe a nikdo z přítomných ho neposlouchal.

Já ne.

Můj klient určitě ne.

Seděl tiše a nervózně si rovnal kravatu. Do rytmu poklepával pravou nohou a nerozuměl mu ani slovo.

Nemusel.

Zaplatil si totiž advokáta.

Mě.

Nechápal jsem, proč je tak nervózní. Jeho manželka, se kterou se už půl roku rozváděl, se k přelíčení nedostavila. Nemusel se na ni dívat. Nemusel

se dokonce ani tvářit, že mu je lhostejná. Nemusel předstírat, že rozvod, který ve skutečnosti nechtěl, mu vyhovuje. Jeho madam se nechala zastupovat v plném rozsahu a touhle dobou si pravděpodobně narovnávala lehátko pod slunečníkem někde u moře. Se svým milencem. Pila frapé nebo míchaný barevný drink s brčkem znázorňujícím tropický deštník a měla svého budoucího ex zcela v hrsti.

Soudkyně občas zavřela a s námahou zase otevřela mírně oteklé oči. Sledoval jsem s napětím, zda se jí to podaří znovu. Pokud je už neotevře, zabalíme to tady všichni. Těžce indisponovaná nakonec prohlásí:

Další líčení odročuju na...

Pošilhával jsem po svém mobilu. Nastavený na tichý režim přerušovaně blikal jako reklamní poutače v Las Vegas. Tři přijaté zprávy od Laury, čtyři nepřijaté hovory od mojí ženy.

Proč zase vyšiluje?

Hana.

Moje manželka.

Poslední dobou to vážně přeháněla. Volala mi denně nejmíň desetkrát a pokaždé řešila životně důležité věci. Průměr hadice na zalévání zahrady, co jsem měl k obědu, jestli umyju auto cestou z práce nebo mě nutně potřebovala jako advokáta. Vždycky když telefonovala se svojí matkou, měl jsem o práci postaráno. V jejich neustálých sporech jsem jí měl dělat obhájce. S mojí tchyní si dokázaly vjet do vlasů už po dvou vteřinách společného telefonického roz-

hovorů. Obdivoval jsem tuhle její schopnost vytvořit konflikt dvě vteřiny poté, co se navzájem pozdravily. Když jsem si ji bral, nebyla hádavá. Byla ideální. Milá, přitažlivá a neuvěřitelně inteligentní. Chytrá byla tak akorát. Nic přehnaného. Co nepochopila napoprvé, to jsem jí vysvětlil. Když to nešlo ani napodruhé, potřetí jsem se už nesnažil. Za pětadvacet let našeho manželství se z ní postupně stal docela slušný problém.

Můj problém.

Ona se mnou neměla žádný.

Díky mé obezřetnosti.

Díky své nevědomosti.

Nic netušíc o mých úletech, mých avantýrách, mém promiskuitním mužském egu si v manželství se mnou žila jako v bavlnce.

„Líčení odročuji na 23. června.“ Dlouho očekávané vysvobození přišlo v hodině H. V místnosti bylo vedro, nefungovala klimatizace a okna se nedala otevřít.

S rachotem jsem odsunul židli a postavil se.

„Pane doktore, takže se tedy uvidíme v červnu.“ Můj klient si ještě jednou narovnal na okrajích roztrěpenou kravatu a podal mi ruku.

„Do té doby si ještě zavoláme,“ podal jsem mu pravou ruku. Levou jsem zapnul normální režim mobilu. Podržel jsem mu dveře a vyšel před budovu soudu. Venku svítilo slunce, pofukoval svěží větrík a moji octavii nikdo neodtáhl.

Paráda. Konečně víkend!

Padl jsem na přední sedadlo své Sandry a listoval v mobilu. Sandrou jsem důvěrně nazýval svoji novou nadupanou octavii s pohonem na všechna čtyři kola.

Čekám na tebe v šest u sebe, láska. Přečetl jsem si zprávu od Laury. Za slovem láska byla ještě tři srdíčka a jeden smajlík.

Bleskově a bez dioptrických brýlí jsem odepsal:
Těším se, Broskvičko!

Zariskoval jsem. Bez brýlí už nevidím na malá písmenka. Displej mého samsungu by mohl být klidně dvakrát větší. Škoda že výrobci telefonů nemyslí i na muže v nejlepších letech. Dávno po čtyřicítce a těsně před padesátkou. Tehdy je prý chlap v tom nejlepším věku, akorát má krátké ruce. Tuhle skutečnost jsem se dozvěděl od své oční lékařky. Nemoc krátkých rukou může za to, že nevidíme na malá písmenka. Krátkozrakost, která přichází s věkem, lze lékařsky definovat i takhle.

Ze slušnosti jsem se zasmál.

Nahlas.

Hlasitým smíchem jsem ocenil její vtip z kategorie slabších. Ocenil jsem v podstatě její vytrvalost. Přesně totéž mi říkala před rokem. Jako novinku.

Se stejným zanícením, se stejně trapnou pointou.

Zaklonil jsem hlavu, opřel ji o pohodlnou opěrku sedadla v autě a zkontroloval odesilatele zprávy.

L jako Laura. Přečetl jsem si v kolonce příjemce.
Vyřízeno!

Je to v suchu!

Moje dlouhonohá, dlouhovlasá, sladká studentka posledního ročníku filozofické fakulty, obor tlumočnictví a překladatelství.

Moje Broskvička s mandlovýma očima a se smyslými plnými rty. Nádhernými rty, které uměla tvarovat do toho nejsvědňějšího úsměvu na světě.

Jaký nikdy nenatočili ani na Kolibě.

Ani na Barrandově.

A v Hollywoodu už vůbec ne.

Hodil jsem mobil na vedlejší sedadlo a nastartoval Sandru.

Kapitola 2

Hana stála u naší branky a klábosila se sousedkou. S tou zprava. Zleva bydlela rodinka. Divná. Děti zdravily ahoj každého bez rozdílu věku a nedaly se spočítat. Celý rok nosily na nohou tenisky, ignorovaly roční období a čepice měly i v létě. Jejich vytrvalí rodiče nám pravidelně házeli do schránky oznámení. Informovali nás o narození každého dalšího potomka. Byly to kostrbaté, rukou psané texty na cárech papíru, v nichž stálo například: Včera 21. 3. 2011 spatřil světlo světa náš milovaný synáček Leopold. Váha 3 600 g a délka 39 cm. Starší sourozenci do rohu nakreslili jakési prapodivné výtvary znázorňující slunce, anděly nebo cosi, co připomínalo mimozemšťany. Nedalo se to identifikovat.

Nechápali jsme, proč to dělají.

Nikdy jsme se s nimi oficiálně neseznámili. Nikdo se nikomu nepředstavil, neprohodil slovo. Například o počasí. Sotva jsme se vzájemně pozdravili. Ve schránce jsme přesto každý rok našli pozdrav s kresbičkami.

Nesnášel jsem sousedy zleva. Ještě víc jsem však nemohl vystát sousedku zprava. Tu, s níž Hana, opřená o naši kovovou branku, zapáleně debatovala. O ženských kravinách, jako obvykle. Neměl jsem tu ženskou rád od našeho prvního seznámení. Od našeho prvního objetí, kdy se na mě vrhla a řekla:

„Ahoj, jsem Júlie. Ta od Shakespeara!“

Pomyslel jsem si o ní své.

Trapná!

Na ten červen si vzpomínám, jako by to bylo dneska. Vzduchem se šířila vůně odkvetlého šeríku, když nás její tehdejší manžel Vlado představil. Vlada jsem znal od střední školy. Byli jsme spolužáci. Známý donchuán, který zavadil o každou sukni. Ženy ho přitahovaly jako magnet. Svoji slabost přirovnával k nikotinové závislosti.

„Zkus vzít kuřákovi cigaretu,“ říkal se smíchem, když jsem ho párkrát nachytl ve společnosti cizích žen. Pokaždé jsem mu dal za pravdu. Kouřil jsem sice jen sporadicky, ale o závislosti na estrogenu jsem věděl své.

Na poznámku své tehdy ještě manželky zareagoval viditelným zvednutím pravého obočí. Jako že – haló, to mělo být vtipné?

Júlie od Shakespeara. Dnes rozvedená čerstvá čtyřicátnice. S celulitidou až do podpaží. Stála u naší branky a hučela do mé ženy jako do sudu. Ta visela na každém jejím slově.

„Ahoj, Filipe,“ Júlie si mě přeměřila pohledem odchycené anakondy. Skrz ty svoje peroxidem neustále bělené zuby procedila:

„Stárneš!“

Vystoupil jsem z auta a dělal, jako že jsem anakondu přeslechl.

Ona má co říkat o věku. Přejel jsem očima její neforemnou postavu. Vůbec jsem se nedivil Vladovi, že ji opustil. Byl to pohodový chlápek. Se smyslem pro umění, literaturu, pravicovou vládu a všechny hezké ženy světa.

Utekl jí s mladší a já mu tehdy záviděl.

Strašně moc.

Tu odvahy.

Tu jeho mladou, dobře stavěnou kočku.

Nebyla od Shakespeara.

Byla od Hughy Hefnera.

Párkrát jsem je viděl spolu ve městě. Anakonda v té době vůbec netušila, že Vlado přehodil výhybku a odstavil ji na vedlejší kolej.

Mlčel jsem.

Jako partyzán.

Před Hanou.

Před Júlií.

Solidarita mezi muži! To mi něco říká. Opravdový chlap nikdy neví, kdy na švestkách nacyta-

jí jeho. Vlada jsem neviděl od té doby, co zaparkoval nákladák před svým barákem a naložil ho až po střechu. Svoje osobní věci sbíral ze země. Ten osudný den se Júlie do slova a do písmene držela Williama scénáře. Stála na balkoně, jenom místo šatů s volánky měla na sobě spodní prádlo. Nemávala hedvábným šátkem s Vladovým monogramem ručně vyšitým v rohu, ale polonahá mu hystericky shazovala na zem jeho osobní věci. Všechno, co v jejich společných skříních patřilo jemu. Po několika minutách opustila osvědčený Shakespearův scénář a zahrála si na scenáristku sama. Ani tehdy mě pohled na její stehna nenechal chladným. Otočil jsem se zády k balkonu, na němž vyváděla, a udělal souhlasné gesto směrem k Vladovi.

Zvedl jsem prostředníček a sevřel pěst.

Pochopil.

S ještě větším nasazením sbíral ze země svoje ponožky a tílka.

Júlie křičela, plakala, vyhrožovala.

Zbytečně.

Když stěhovák zmizel za první zatáčkou, nervově se zhroutila.

Hana ji mezitím mateřsky utěšovala.

Za pár minut už plakaly obě. Chvillemi to vypadalo, jako by Vlado právě opustil ji, a ne tu hysterku.

Já se bavil.

Od té doby se na mě Júlie neustále mračila a k nám chodila zásadně tehdy, když jsem nebyl doma.

„Ahoj, lásko,“ letmo jsem pohladil svoji ženu

a nechal je tam debatovat. O hloupostech a životních pravdách, kterým věřily pouze ony.

Lásko je velmi univerzální oslovení, přemýšlel jsem, když jsem si zouval boty. Nic tím nepodělaš. Nepopleteš žádná jména a pořád tě pokládají za milovníka. Vklouzl jsem do pantoflů. V kuchyni to vonělo jako v asijské restauraci. Posadil jsem se ke stolu, svlékl si sako a přehodil ho přes opěradlo židle.

„Nebudeš tomu věřit, ale ten sukničkář jí včera volal.“ Hana vešla do kuchyně těsně za mnou a položila přede mě talíř.

„Vlado?“

„Vlado!“

Nandala mi čínu a já otevřel lahev se sójovou omáčkou.

„Idiot! Zavolá, jako by se nic nestalo,“ zuřila.

Vždycky když Hana zuřila, připadala mi jako pubertáčka. I po letech. Rozzlobená, s ironicky svěšenými koutky a doširoka otevřenýma očima, se uměla rozohnit kvůli úplným banalitám.

„A co chtěl?“ prohodil jsem duchaplně a položil sójovou omáčku do proutěného košíku na stole.

„Vlado?“

„Vlado, lásko. Vlado! O Vladovi tady mluvíme už celé tři minuty, ne?“

Cpal jsem se rýží s bambusovými výhonky a snažil se udržovat konverzaci.

Tehdy před pěti lety, když Vlado opustil Júlíi, jsem měl dilema. Intenzivně jsem přemýšlel nad tím, jestli bych dokázal to co on.

Opustit rodinu.

Kvůli nějaké mladé pipině.

S dobrou postavou, širokým úsměvem a bohatou hřívou. Měl jsem v té době poměr se svojí kolegyní z právnické branže. Starší bohyní sexu. Nic vážného. Jen sex a několik vzrušujících debat. Nemiloval jsem ji, pouze jsme se milovali. Souložili, abych byl přesnější. S ní jsem pochopil, kde dělají všechny milenky na světě chybu.

Příliš osobně berou neosobní známost.

Žádná žena, s níž skončíte v posteli, nepochopí, že za to, že nějaký chlap právě zjistil, jak vypadá při orgasmu, jí není ničím zavázaný.

Trvalo mi pěkných pár týdnů, než jsem se jí zbavil. Po měsíci našich intimních schůzek se moje postarší bohyně sexu změnila v bohyni pomsty. Vyčítala, slídila, špehovala. Psala mi zprávy, volala, vyhrožovala při osobním styku.

Že všechno poví Haně.

Zničí mi tu moji dokonalou rodinnou idylku.

Nic jsem jí nikdy neslíbil.

Nikdy jsem nemluvil o tom, že se rozvedu.

Jenom jsem ji párkrát přefiknul a dvakrát jsme byli na kávě.

To je toho!

„Vlado chce, aby byly děti svěřeny do jeho péče. Júlie se prý o ně nestará.“ Hana si sedla naproti mně.

„Zajímavé.“

„Co je zajímavé?“

„To, co jsi říkala!“

„Filipe! Ty mě zase neposloucháš!“

Jasně že jsem ji neposlouchal. Jedl jsem skvělou čínu a byl ponořený do svých vzpomínek. Téma Júlie a její nemanželské problémy bylo pro mě posluhačsky atraktivní asi tak jako rozhlasový přenos šachového turnaje.

Hana na mě pohlédla úkosem a demonstrativně vypochoďovala z kuchyně.

„V šest k nám přijde Sisa i s tím svým přítelem. Doufám, že aspoň problémy tvojí dcery tě jakžtakž zajímají,“ zakřičela ze zahrady skrz pootevřené dveře na terasu.

Díval jsem se, jak se zase hrabe v zemi. V zahradních rukavicích oranžové barvy...

Kapitola 3

Komplikace, komplikace, komplikace, zamumlal jsem si potichu sám pro sebe. Vyndal jsem z ledničky lahev červeného vína a nalil si skleničku. Plnou jsem zvedl do výšky očí a rozhoupal ji. Vytvořil jsem v ní malou bouřku.

K velké se právě schylovalo.

Dneska v šest jsem slíbil Lauře, že k ní přijdu.

Do prdele!

Vytáhl jsem z kapsy u saka mobil.

Broskvičko, dneska nemůžu. Navěky tůj!

Napsal jsem to dost neobratně a neobtěžoval se opravit tůj na tvůj. Neměl jsem moc času. Byl jsem ve stresu a navíc hrozilo, že se v kuchyni každým okamžikem objeví Hana.

Požitkářsky jsem se napil vína.

Hédonismus.

Mám to těžké, litoval jsem sám sebe.

Jako každý správný chlap, který zůstane v hloubi duše do smrti malým klukem, jsem se rád litoval.

Já!

Osobně!

Kdo by to udělal líp?

Kdo by politoval nevěrného chlapa? Nikdo.

Kdysi jsem tyhle situace zvládal levou zadní. Dnes mi komplikace typu přijde neohlášeně tvoje dcera dávají maličko zabrat. Znervózním a znejistím. Začnu se stresovat a potí se mi ruce. Vyšel jsem z kuchyně a zamířil do svého oblíbeného křesla v obýváku. Pohodlně jsem se usadil a položil si nohy na konferenční stolek. Povalovalo se na něm poslední dvojčíslo *Zabrádkáře*. Oblíbený časopis mé ženy.

Hana už nejmíň deset let neodebírala *Vogue*, *Harper's Bazaar* nebo aspoň *Evu*. Předplácela si *Zabrádkáře*, *Praktickou ženu* či *Pleteme a háčkujeme*.

Hrůza!

Pustil jsem televizi. Dávali nějaký dokument o srdečních chorobách. Okamžitě jsem přešl na sportovní kanál.

Liga mistrů. To je ono!

Jak dlouho jsem nehrál fotbal? přemýšlel jsem potichu. Dobrých deset let. V poslední době jsem vůbec nesportoval. Přestal jsem běhat, hrát squash, florbal. Už víc než deset let ignoruju jakýkoli aktiv-

ní pohyb. Žiju konzumní, zdraví ohrožující pasivní život bez pohybu.

Pokud k pohybu nepočítám sex.

Ráno nasednu do Sandry a celý den se v ní vozím. Když z ní vystoupím, sedím. Buď se svými klienty v kanceláři, nebo u soudu. Jediný můj jakž-takž aktivní pohyb je sex. Pravidelný sex s Laurou a nepravidelný s mojí zákonitou. Kdybych měl být k sobě upřímný, tak i při sexu s Laurou se hýbu minimálně.

Je to dračice!

Pružná jako lasice a náruživější, než byla Hana zamlada.

Atletka v posteli! Artistka v těch nejbizarnějších polohách, jaké se nedostaly ani do Kámasútry.

Nemusím se namáhat, nemusím nic. Laura to dělá se mnou i za mě.

Vzpomínka na Lauru mi vykouznila úsměv na tváři.

Dneska nebude.

Škoda.

Dnes přijde moje starší dcera Sisa i s tím svým Hňupem. Jejího přítele nazývám Hňupem. Přesně tak dlouho, jak se s ním Sisa tahá. Bydlí s ním v malém bytečku s miniaturní kuchyňskou linkou. Bez balkonu. Bez myčky a ledničky. Vždyť k čemu by jim všechny ty věci byly. Najít se chodí pravidelně k nám. Hlavně že půlku toho jejich hnízdečka zabírá postel.

Postel!

Při vzpomínce na Lauřino letiště dvě stě krát dvě stě centimetrů jsem se neubráníl povzdechu. Asi jsem zavzdychal hlasitě, protože vzápětí jsem musel odpovídat na otázku.

„Zase ploténky?“ Hana na mě upřela starostlivý pohled. Ruce, na nichž měla zahradní rukavice, držela mírně od těla a tepláky měla vyhrnuté nad kolena.

Přikývl jsem.

„Chudáčku můj,“ vypískla jako gumová hračka a objala mě.

Ucítil jsem vůni dusíkatého hnojiva, která mě praštila přímo do nosu.

„Hnojím tůje, aby rychleji rostly. Ten úchylák od sousedů neustále zírání do naší zahrady, když se opalují nahoře bez,“ uvolnila hadí sevření a sundala si rukavice.

Ženy těsně před padesátkou by se už neměly ukazovat nahoře bez. U obvodního lékaře, na mamografii. Tam je místo pro šokování okolí. Tam se to očekává.

Tam už nevyděsí nikoho.

Tam už viděli i nemožné.

Moje úvahy mě pobavily natolik, že jsem se neubráníl úsměvu.

Laura by naopak měla chodit pouze nahá. Nebo aspoň bez podprsenky. Všude. Na přednášky, s odpadky ke kontejneru, na schůzi nájemníků bytů. Její pevné trojky mě dostaly, hned jak jsem ji svlékl a náruživě je líbal na každém centimetru.

Při pomyslení na její kozy se mi z hrdla vydralo tiché zasténání.

„Musíš s těmi ploténkami už něco dělat, Filipe. Měl bys zajít k doktorovi. Ať tě pošle na léčení. Muži v tvém věku už chodí na léčení. To je nutnost. To není ostuda. Odpočineš si, budeš relaxovat a napraví ti tu tvoji bolavou páteř,“ mudrovala Hana.

Ve dveřích našeho obýváku se objevil Sisin Hňup. Vešel jako první a opět nepřekvapil.

Ani nezklamal. Vstoupil bez pozdravu, což patřilo k jeho železným zvykům.

„Ahoj, tati,“ za ním už podupávala Sisa.

Odpověděl jsem na dceřin pozdrav a vstal z křesla.

Hňup mi podal ruku a pořádně s ní potřásl. Tři zlaté prsteny se mi vryly do dlaně.

Pitomec!

„Zdravím,“ řekl jsem neurčitě, když jsem pustil tu jeho ošperkovanou chlapeckou ruku, a políbil Sisu na tvář.

Po uvítacím ceremoniálu jsme se všichni posadili a Hana si konečně stáhla vyhrnuté tepláky.

Nečekaně mi zazvonil mobil.

Prudce jsem vyskočil, jako bych ploténky ani neměl. Gumová páteř. Pružná, bezproblémová.

„Tak jak?“ vyzvídala Hana a Sisa spustila.

Díval jsem se na displej mobilu. Svítilo na něm velké L.

Volá Laura.

„Filipe! Zvedni ten telefon! To zvonění nás ruší,“

zakřičela moje žena a byla jedno ucho. Chtěla slyšet, co jí potají šeptala Sisa.

Jak si přeješ, pomyslel jsem si a zvedl telefon.

„No nazdar!“

Laura se do telefonu tiše smála.

„Teď? Ty ses zbláznil!“

Laura zmlkla.

„Počkej, Bruno, to mi chceš říct, že ten klient už sedí u nás v kanceláři?“

Výbuch smíchu na druhé straně mě málem porazil.

„Ale to je naposled,“ vyhrožoval jsem nahlas.

„Čekám na tebe! Navždy tvá,“ zašeptala Laura a zavěsila.

Telefonoval jsem už sám se sebou.

„Dobře, dobře, Bruno. Chápu, o jak důležitého klienta jde. Promiň. Za půl hodiny jsem tam,“ dotelefonoval jsem.

„Mrzí mě to. Musím vás opustit,“ pronesl jsem rozhodným hlasem směrem k Hňupovi, protože své ženě jsem se neodvážil pohlédnout do očí. Ten seděl na okraji pohovky a sledoval fotbal. Ani si nevšiml, že jsem dotelefonoval, natož že jsem telefonoval.

„Tati, ale já jsem vám chtěla něco důležitého oznámit,“ zaprotestovala Sisa. Umlčel jsem ji polibkem na levou tvář.

„Máma mi to řekne. Až se vrátím. Povinnosti jsou povinnosti.“

Hňup se cpal bábovkou a nevnímal ani čas, ani

prostor okolo sebe. Dobrou košili má, pomyslel jsem si, když jsem procházel kolem něj. Takovou mladistvou. Dvojitý límec, skryté zapínání, mladistvý střih. Šik. Musím si takovou sehnat, dumal jsem cestou po schodech do ložnice.

Ta košile byla na Hňupovi jediná dobrá věc, kterou jsem zaregistroval za celé ty roky, co k nám chodil. A to jsem hodnotil pouze jeho vzhled. Hluběji jsem se jít neodvážil. Jestli si Sisa vezme za manželku tohotohle moulu, tak jsme s Hanou v její výchově něco zanedbali.

Něco... ani sám nevím co... ale zato pořádně!

Kapitola 4

Kdybych neměl náhradní klíč od Lauřina bytu, tak se prostě nedozvoním. Celou ulicí, jinak tichou, kde bydlela, se nesla hudba. Z otevřených oken její ložnice. Přesněji z ložnice jejích rodičů. Už druhým rokem působili na našem zastupitelství v Římě. Otec byl profesionální diplomat a matka byla povoláním manželka. Manželka profesionálního diplomata. Nikdy v životě nepracovala. Pouze následovala svého manžela všude tam, kam ho zrovna vyslalo naše ministerstvo zahraničních věcí, a důstojně ho reprezentovala. Byl to její jediný úkol. Starat se o jeho pohodlí a vytvářet mu pocit domova. Daleko od hranic naší vlasti, daleko od bytu, v němž bydlela Laura. V Římě měli její rodiče pronajatý služeb-

ní byt. K dispozici služební auto s modrou značkou CD a svoji jedinou dceru měli už jen na telefonu. Do školky chodila Laura ve Vídni, na základku v Berlíně a na střední dívčí školu ve Švýcarsku. Když jí bylo osmnáct, postavila si hlavu.

„Chci studovat na slovenské škole!“ párkrát mi předvedla, jak se vzepřela rodičům. Zatvrzele a neústupně. Vlasy jí při tom padaly na ramena a na obnaženou hrud', kterou vypnula na maximum. Byl jsem z ní hotový. Vždycky když mi předváděla, jak se konečně zbavila rodičů, měl jsem chuť zulíbat ji od konečků prstů na noze až po sponku v jejích vlasech. Spínala si s ní své nádherné dlouhé havraní vlasy. Přilepil jsem se na ni hned v prvním okamžiku, kdy jsem ji spatřil. Bylo to před necelými šesti měsíci. Stála na čtvrtém schodu zimního stadionu. V uličce mezi sedadly. Vyzývavě se na mě podívala. Nejkrásnější roztleskávačka ze všech, které se v přestávkách hry vlnily do rytmu. Po povinné spartakiádě, kterou předvedla, si sedla půl metru ode mě. Zaplavilo mě horko, zalila mě vlna tsunami a vsedě jsem se snažil získat rovnováhu.

„Sleduj,“ drcnul jsem do Bruna.

„Klasa, ale nic pro tebe,“ Bruno zaujatě zíral na ledovou plochu.

„No dovol,“ zavrtěl jsem se na sedačce.

„Říkám ti, nic pro tebe,“ Bruno hleděl Lauřiným směrem. „Vždyť je jí tolik jako tvojí dceři!“ zalovil v papírovém pytlíku a nacpal si do pusy hrst popcornu.

„A to je nějaký problém?“ kroutil jsem nechápavě hlavou nad Brunovou poznámkou. Donedávna neměl takovéhle hloupé řeči. Ještě minulou hokejovou sezonu obletoval Majku z bufetu. Párkrát se sešli. Majka měla těsně po maturitě a Bruno si pochvaloval, že nedělá drahoty a je moderní. Nechce se vdávat, má ráda sex a spoustu velmi ambiciózních plánů do budoucnosti.

„Je starší než Majka,“ připomněl jsem Brunovi loňskou hokejovou ligu a vzal si z poloprázdného pytlíku, který držel v ruce, pár kousků popcornu. Nacpal jsem si je do pusy a totéž jsem měl chuť udělat i jemu.

Aby neměl hloupé poznámky.

„Ofsááááájd,“ vykřikl Bruno a vyletěl ze sedačky.

„Ofsajd,“ konstatoval jsem potichu a radoval se.

Vteřinu po hvizdu rozhodčího se Laura bleskově postavila. Ze schodu, na němž dočasně seděla, se obratně vymrštila a ukázala dokonalou figuru. Ostatní holky v uličkách mezi sedačkami ji jako na povel následovaly. Zvedly se a zaujaly základní postoj. Hudba přehlušila pískot a ony předváděly ohňostroj mládí. Mládí a radosti z tance.

Ze života.

Z hokeje.

Sledoval jsem ty jejich nacvičené sestavy.

Paráda!

Díval jsem se na ně, ale viděl jen jednu.

„Není vám zima, slečno?“ oslovil jsem ji, když si konečně sedla vedle mě. Na ledě běžela třetí třetina.

„Říkal jste něco?“

„Jestli vám není zima,“ hltal jsem ji očima.

„Je!“ usmála se.

„Góóóóóóóó!!!“ vybuchl stadion. Hosté i domácí včetně Bruna pískali. Dupali nohama a vyskakovali ze sedaček.

Laura se bleskově postavila a usmívala se o něco víc, než když komunikovala se mnou. Mávala do rytmu těmi barevnými pompony a já měl sto chutí nakopat do zadku toho kreténa, co právě zavěsil puk do soupeřovy branky.

„Dobře hrajou,“ prohlásil Bruno a zmačkal prázdný papírový pytlík, v němž už nezbyl ani kus popcornu.

„Určitě,“ trpělivě jsem čekal, až si Laura zase sedne.

„Klidně bych vás zahřál,“ dorážel jsem vytrvale na slečnu roztleskávačku, která půvabně klesla na studený schod vedle mé sedačky.

„Říkal jste něco?“

„Já?“

„Jestli jste něco říkal,“ naklonila se mým směrem. Začínalo to připomínat grotesku.

„Že vás zahřeju!“ snažil jsem se překřičet dav.

Pokrčila rameny.

„To bylo ano?“ křičel jsem.

„To bylo nevíím!“ přiložila si ukazováček na rty a nenápadně se ohlížela, jestli ji někdo nesleduje.

„Oblbuješ tu kočku? Mimochodem, mají to zakázané!“ Bruno vypadal, že závidí.

„Co mají zakázané?“

„Vybavovat se během zápasu s takovými nadrženými seladony, jako jsi ty,“ chechtal se. Škodolibě jsem mu stáhl kšiltovku do očí.

Ať to nevidí. Ať zbytečně nekecá a nestará se, jestli komunikuju s krasavicí s černými vlasy nebo počítám góly v síti brankářů.

Bruno se zasmál. Sám, jen tak pro sebe, a zopakoval ten fór s kšiltovkou na své hlavě. Náramně ho to pobavilo. Pořádně mu hrabe, pomyslel jsem si a soustředil se na skutečnost, že neznámá černošská nádhra je na dosah. Stačilo jen se natáhnout. Pohrával jsem si s myšlenkou, že to opravdu udělám, a občas jsem mrkl na led. Třetí třetina byla dlouhá jak tejdén před vejplatou. Nemohl jsem se dočkat konce.

Zápas jsme nakonec vyhráli. K mému zklamání se Laura vytratila ze schodů dřív, než rozhodčí odpískal naše vítězství. Při pohledu na prázdný čtvrtý schod v uličce mě zachvátila panika.

„Tohle dobrodružství pro mě neskončilo,“ informoval jsem Bruna o svém rozhodnutí.

Ten seděl a pískal na dva prsty.

„Pojď,“ tahal jsem ho ze sedačky. Tahal jsem ho za rukáv a bál se, že tu krásku už nikdy neuvidím.

„Jdeme na pivo?“ Bruno se prodíral za mnou mezi fanoušky.

„Ty běž, já jdu k šatně roztleskávaček!“

„Ty si nedáš pokoj, Fifo! Tobě to jednou nějaká spočítá. I s úroky,“ Bruno nevěřícně kroutil hlavou.

„Zítřka v kanceláři ti povyprávím věci, na které si TY už ani nepamatuješ,“ zakřičel jsem za ním a ukázal dokonalý chrup. Mávl rukou, vztyčil prostředníček a ztratil se mi v davu fanoušků.

Učinil jsem obrat. Otočil jsem se zády k východu a vydal se za hlasem svého postaršího srdce. Směrem, kterým mě táhla má mužská podstata. Moje hormony, můj neutuchající a věkem čím dál větší sexuální apetyt. Přímo k šatně plné nádherných mladých položen. Dívek, slečen nebo žabek, jak chcete. Dveře do jejich převlékárny byly hned vedle bufetu. Stepoval jsem přede dveřmi jejich šatny do rytmu a chodil tam a zpátky. Víc než dvacet minut jsem tam pobíhal jako asijský tygr v pražské zoo a byla mi strašná zima. Stadion se zvolna vyprazdňoval. Lidé zahazovali na zem vstupenky, prázdné kelímky od nápojů a organizátoři už začínali zhasínat světla. Holky, které se vlnily do rytmu v barevných kostýmech během celého zápasu, pomalu opouštěly šatnu.

Převlečené do civilu.

Ve skupinkách.

V bundách s kapucí a v dlouhých kabátech se šálou omotanou až po uši mi už nepřipadaly tak sexy. Čekal jsem vytrvale na jednu z nich a nevzdával to.

„Bruno už odešel?“ Ohlédl jsem se za hlasem. Majka, kterou můj přítel a společník ve firmě sváděl minulou sezonu, skládala umyté sklenice od kofoly na ták. Orosené je řadila do párů vedle sebe a vypa-

dala otráveně. Plány o skvělé budoucnosti, o nichž vyprávěla Brunovi minulý podzim, byly zjevně v nedohlednu. Tvrdla pořád ve stejném stadionovém bufetu. Čepovala střídavě kofolu a Bažanta.

„Bruno? Už nechodí na hokej. Přesedlal na házenou. Ahoj, Majko,“ lhal jsem, až se mi od pusy prášilo.

„Parchant,“ procedila skrz zuby. „Jak se máš, Fifo?“ mrskla mi do tváře otázkou, na kterou jsem už nestačil odpovědět. Díval jsem se za bílým krátkým kožíškem se zvednutou kapucí. vzdaloval se mi v černých semišových botičkách na nízkých podpatcích.

„Vidíš tu bílou labuť?“ opřel jsem se o bufetový pult.

„Lauru? Vidím!“

„Lauru?“

„Laura. Tak se jmenuje ta odcházející slepice.“ V jejím hlase se nedal přehlédnout posměšný tón.

„Máš na ni číslo?“

Ušklíbla se.

„Piš si,“ podala mi pero a kulatý papírový tácek s nápisem *Bavím sa svetovo na Bažant pohode*.

Z kapsy u zástěry vytáhla mobil a chvíli v něm listovala.

Nevím proč, ale cítil jsem se provinile.

Majka mlčela. Potom otevřela ústa a stroze mi nadiktovala Lauřino číslo. Pro jistotu mi ho ještě dvakrát zopakovala a utírala přitom vlhkým hadrem výčepní pult. Voda jí stékala po gumové zástěře a bylo slyšet, jak kapky dopadají na kamennou pod-

lahu. Zapsal jsem si číslo telefonu na papírový tácek a strčil svůj úlovek do kapsy. Vrátil jsem jí pero.

„A pozdravuj Bruna,“ řekla potichu. „Viděla jsem, jak si před hodinou kupoval popcorn!“

„Au!“ Na víc jsem se nezmohl.

„Kašli na to,“ došla k vypínači a otočila jím.

V bufetu se setmělo.

Zamával jsem už jen její siluetě a rázně odkráčel spolu s posledními fanoušky do chladného lednového večera...

Na to číslo mobilu, které mi dala, jsem nemusel volat víckrát. Zavolał jsem jen jednou.

Sešli jsme se.

A potom ještě několikrát.

Výsledkem těch schůzek bylo, že jsem si na svůj objemný svazek klíčů, který vypadal, jako by patřil kastelánovi bojnického zámku, přidal další klíč. Klíč od jejího bytu.

Strčil jsem zmiňovaný klíček do zámku a potichu otevřel dveře. Z papíru jsem opatrně vybalil rudou holandskou růži. Koupil jsem ji u stánku na rohu vedle benzinové pumpy. Trochu jsem s ní zatřásl, narovnal pomačkané listy a rozložil okvětní lístky. S načančaným dárkem v ruce pro svoji múzu jsem potichu vstoupil rovnou do ložnice.

Věděl jsem, že ji najdu právě tam. Nadrženou, usměvavou, přítulnou a polonahou...

Kapitola 5

Od Laury jsem se vrátil krátce po jedenácté. V domě bylo božské ticho a všude tma. Tma, která by se dala krájet nožem z e-shopu a nikdy, ale opravdu nikdy by se neztupil.

Vychutnával jsem si pohodu nočního azylu a vkradl se do kuchyně s jediným záměrem.

Dopít tu lahev červeného. Hňup byl u nás naštěstí autem a moje Hana nepije. Vytáhl jsem z ledničky otevřenou sedmičku cabernetu a udělal si pohodlí. Večer otázek a odpovědí mohl začít.

Jak dlouho to ještě vydržím?

Nenáviděl jsem tyhle otázky. Navzdory tomu jsem si je vytrvale kladl. Sám sobě.

Masochisticky.

Ještě pravidelněji jsem na ně neodpovídal. Zbáběle jsem se tvářil, že jsem nic neslyšel. V podstatě jsem s nimi koketoval. Stejně jako se ženami, se svým životem. Mraky těch nezodpovězených otázek už vážily víc než tunu.

Co když mi na ty moje úlety Hana jednou přijde?

Co když se sám prořeknu?

Co když to bude všechno silnější než já?

Přiznám se bez mučení?

Dobrovolně?

Tu poslední otázku jsem okamžitě zavrhl.

Mám to pod kontrolou.

Moje mladší dcera Doris má na takovéhle stavy duševní beznaděje ostrovtipnou větičku.

Nestavme Zeď nářků, ta už stojí.

Moudrá je, ta naše Doris, konstatoval jsem potechu a spokojeně se usmíval. Je tak chytrá, že jsem občas měl pochybnosti, jestli je to opravdu moje dcera. Mezitím jsem dopil druhou dvojku.

Určitě je moje. Hana si totiž myslí, že promiskuita je něco jako tropická rostlina. Nebo nějaká exotická nemoc.

Aspoň co mě se týče.

Celý život, co jsme spolu, se stará o všechno. O dům, o domácnost, o děti, o mě. Kromě financí. Na ty jsem tady byl já.

Do práce nastoupila po deseti letech mateřské, a to jsem ji do ní musel doslova vyhnat.

Vystudovala farmacii a na mateřskou odešla z velké lékárny v centru města. S naší starší dcerou Sisou.

Prodavačka zdraví, jak jsem měl v oblibě nemístně žertovat o jejím povolání. Po nekonečném kolo-toči nočních a denních směn se nemohla dočkat dne, kdy vypadne z toho stereotypu. Soboty a neděle byly k nočním směnám jako bonus. Aby si nestě-žovala na nedostatek práce.

Odchod na mateřskou byl pro ni vykoupením.

„Víš, Filipe, miluju svoji práci, ale mám jí už plné zuby,“ říkala se svraštělým čelem. V těhotenských šatech, které už praskaly ve švech, se rozčilovala čím dál častěji.

„Chci se věnovat dětem, tobě a domácnosti. Přestat existovat mezi acylpyriny, antibiotiky a mastmi na kožní choroby. Chci být...,“ nečekaně ztichla a zamyslela se.

„Co? Čím chceš být?“ objal jsem ji kolem ramen.

„Manželkou a matkou na plný úvazek!“

Říkala to neuvěřitelně uvěřitelně. Nic lepšího bych pro ni nevymyslel ani já sám.

Když se narodila Sisa, byl jsem ten nejšťastnější chlap na světě.

Když se o čtyři roky později narodila naše Doris, tyhle pocity se dostavily znovu.

Děti jsou fantastická věc. Zejména když kolem nich poskakuje čtyřiadvacet hodin denně vaše žena.

A Hana poskakovala.

Jako kdysi.

Jako před lety v lékárně.

V jednom kuse. Noční, soboty i neděle.

Já vydělával.

Po těch nekonečných letech na mateřské začala Hana časem úplně hloupnout. Zavřená mezi čtyřmi stěnami s dokola se opakujícími domácími pracemi. Na moje otázky odpovídala jednoduchými větami.

Často nechápala a občas měla deprese.

Byl jsem z ní na nervy.

Košile jsem měl vyžehlené. Každou nejméně dvakrát. Ponožky také. Žehlila i ponožky. Potom je důkladně párovala a skládala na sebe na milimetr přesně. Vařila, uklízela, prala. Když doprala, uklízela a znovu vařila.

Děti pobíhaly po dvorku a domů se přišly akorát najíst.

Já jsem pořád nemusel nic dělat. Doma jsem nikdy nedělal ani ty nejjednodušší domácí práce. Neumím udělat ani míchaná vajíčka a vejce naměkko dodnes považuju za jeden z divů světa. Všechny moje pokusy o vejce nahniličko končí uvařeným žloutkem.

Vyprázdnil jsem lahev a poslední skleničku vypil na ex.

Co mi vlastně chybí?

Proč to dělám?

Tyhle noční monology se sebou samým mi nepřidávaly na pohodě.

V myslí jsem si zrekapituloval dnešní večer s Laurou. Ta její pevná stehna, dlouhé vlasy a nenasytné rty. Bujné vnady, na které nestačily ani dvě dlaně. Krásná, mladá, žádoucí!

Mládí!!! Ach jo!

Ve skutečnosti se mi nechtělo stárnout. A s Hanou už vůbec ne. Poslouchat o ploténkách, o mé páteři. O krevním tlaku a obezitě, která přichází s věkem. Vždyť já vůbec nejsem starý!

Mrkl jsem na vzkaz přichycený magnetkou na ledniče. Úhledným písmem, s čárkou nad každou dlouhou samohláskou, na něm stálo:

*Šla jsem si lehnout. Jsem utahaná z celého dne.
Před spaním si vezmi jednu pilulku Geriavitu!
Pomáhá zlepšovat kvalitu života!!!
H.*

Podíval jsem se na stůl. V malé plastové mističce na mě čekala pilulka s elixírem mládí.

Vzal jsem ji mezi palec a ukazováček a strčil si ji do kapsy u kalhot.

Se svým životem jsem byl spokojený.

Po kvalitativní i kvantitativní stránce.

Konkrétně dnes jsem byl obzvlášť spokojený.

Sweet Laura!

Na oslavu tohoto konstatování jsem vytáhl ještě lahev hruškovice. Přišla k chuti.

Cestou do ložnice jsem se zastavil v koupelně. V dokonale vyleštěném zrcadle jsem se zahleděl na svůj profil. Zatáhl jsem břicho a narovnal se.

Fešák!

Je to dobré!

Chtělo by to jen obnovit šatník. Podíval jsem se na svoji košili.

Hrůza!

Takovou, jakou měl dneska na sobě Hňup. Takovou si musím pořídit!

Vlezl jsem do sprchového koutu s myšlenkou na trendy kousek, v němž k nám odpoledne dorazil Sisin přítel. Poslední zbytky Lauřina parfému se utopily v mém sprchovém gelu. Ucítil jsem už pouze fragment toho, co jsem vdechoval před necelou hodinou s nozdrami rozšířenými jako dostihový kůň za taxisem.

Hodil jsem na sebe župan a vstoupil do ložnice. Po špičkách jsem obešel manželčinu postel a vklouzl nahý pod peřinu. Hana spala jako zabitá. S natáčkami na hlavě. V noční košili zapnuté až ke krku byla fakt neodolatelná...

Kapitola 6

„Říkala jsem ti, že máš vytáhnout popelnici. Teď nám ji nevyvezli a všechen ten sajrajt tady bude smrdět ještě týden. Geriavit sis vzal?“ přivítala mě magistra Hana ráno v kuchyni.

Opět pracovala v lékárně. Už ne v tak velké, ale zato soukromé. Hodně práce, hodně stresu, málo peněz. Kapitalismus jak vyšitej.

„Vzal. Pršelo, nešlo to.“

„Pršelo? Venku je všechno suché...“

„Takový krátký, ale velmi intenzivní déšť,“ nabral jsem si lžičkou cukr.

„Neslaď! Budeš mít cukrovku!“

Položil jsem lžičku na stůl, upřel psí oči na kávu a napil se.

Mám rád slazenou kávu.

Mám rád přeslazenou kávu.

Mám rád v kávě spoustu cukru. Jsem asi jediný člověk na světě, který pije kávu kvůli cukru. Neslazená mi může být ukradená!

„Tak si představ, Filipe, že asi budeš děda!“

Zaskočilo mi. Horká arabica mi uvízla někde v krku a já zalapal po dechu.

„Děda?“ na nic duchaplnějšího jsem se nezmohl. Zopakoval jsem jako papoušek tu jobovku Haně.

„Děda! Dědeček! Nebo dědula, jak chceš!“

„???“

Obcházely mě mdloby.

Zvýšil se mi tlak a srdce mi bušilo jako neléčenému kardiakovi. Zhluboka jsem se nadechl. Dýchal jsem a snažil se zmírnit nastupující stres. Moje žena mi ho přivodila zprávou o tom, že se ve svých devětačtyřiceti letech stanu dědečkem.

Dědou.

Nebo dědulou, jak před chvílí poznamenala.

Necítil jsem se na to. Doposud jsem o tom neuvažoval.

Moje představa dědečka byla takováhle. Sedmdesát let, dýmka a klobouk posazený hluboko do čela. Nějaká lhota nebo samota. Šedivé, frajersky zatočené vousy a kostkované bačkory. Teplá flanelová košile a pravidelná penze. Výši peněz jsem nedokázal v tom zmatku kvantifikovat.

„Nemáš radost?“ Haně zářily oči a natáčky na její hlavě držely, jako by s nimi ani nespala.

Hňup se zmohl na dítě?

S mojí dcerou?

Vždyť vypadá, jako kdyby ani netušil, jak se děti dělají!

„Nestavme Zeď nářků, ta už stojí,“ řekli jsme současně s mladší dcerou Doris. Spoře oděná se objevila ve dveřích kuchyně a v rukou držela fén.

„Já budu teta a táta bude děda!“

Sedla si ke stolu naproti mně a zapnula fén.

„Vypni to,“ obořila se na ni Hana.

Posbíral jsem zbytky svého šlakem trefeného ega.

„A je to jisté?“

„Co?“

„Že budu děda.“

„Na padesát procent!“

Zabiju tu nulu!

Debila, co trpí ejaculatio praecox, nepoužívá prezervativ a zhoršuje mé společenské postavení. V devětačtyřiceti letech ze mě udělá dědečka a nemá ani žádné výčitky svědomí.

„Filipe, tak jsem přemýšlela...“ Hana položila na stůl omeletu a fantazírovala.

„Když se potvrdí Sisino těhotenství, měli by se nastěhovat k nám. Máme dost místa a miminku tady bude dobře. Bude spinkat na dvoře nebo na zahradě. Uvolníme nahoře tvoji pracovnu. Stejně v ní nepracuješ. Zařídíme jim tam ložnici. Přidej si rajčata,“ zkontrolovala můj talíř a pokračovala:

„Ze Sisina dětského pokoje bude pokojíček pro to malé. S modrými tapetami. A uprostřed bude po-

stýlka s baldachýnem. Je orientovaný na jižní stranu. Slunce tam svítí celé odpoledne.“

„Dejme tomu!“

„Doris, vezmi si k té omeletě taky chleba. Z té diety, co držíš, budeš tak vychrtlá, že mě poženou před sociálku, že ti nedávám najíst,“ okřikla Hana naši mladší dceru, která si nandala vrchovatý talíř. Kolečko rajčete a dva čtvereční centimetry omelety.

„Co ty na to? Dobrý nápad, aby se přestěhovali k nám. Že jo?“

„Myslíš do našeho domu?“ dojedl jsem a odložil příbor.

„NE! K sousedům!“ rozčertila se.

„Oba dva?“

„Mě z tebe jednou trefí šlak. Samozřejmě že oba dva a za pár měsíců tři. Sisa, Róbert a to jejich malé. Určitě to bude syn. Fifo, vždycky jsi chtěl mít syna,“ rozohňovala se moje zákonitá manželka, která neměla ani páru o mých snech za posledních patnáct let a o těch předtím ani nemluvě.

Róbert.

Konečně jsem se dozvěděl, jak se Hňup jmenuje křestním jménem. Když jsme se před dvěma lety seznámili, představil se mi příjmením. Po třech vteřinách jsem ho zapomněl. Sisa ho oslovovala Králíčku, Kocourku nebo Zlatíčko. Jako u debilů!

„Abych nezapomněla, volala Aňuka,“ prohodila Hana jakoby mimochodem.

Aňuka byla moje matka a zásadně volala pouze v těch nejnutnějších případech. Z pevné linky. Z mo-

bilu volala leckdy, aniž chtěla. Jenom to s ním prostě neuměla. Zmáčkla omylem tlačítka, aniž to vůbec tušila. A tak vyzváněla, dokud se jí mobil nevybil.

„Z mobilu nebo z pevné linky?“ zbystril jsem.

„Z pevné linky!“

To nevěstilo nic dobrého.

Na telefonování z pevné linky měla aparát z minulého století. Položený na háčkované dečce vedle velkého vínového ušáku v rohu pokoje. Tu dečku háčkovala sama Aňuka. Nad aparátem visel v dřevěném rámu obraz. Svatební fotka mých rodičů. Když byla Sisa asi v osmé třídě na základce, přistihl jsem ji, jak před ním stojí. Zamyšleně se na něj dívá a detailně si ho prohlíží. Ze všech stran. Po pěti minutách z ní vypadlo:

„Ti lidé jsou z Titaniku?“

V rámu obrazu „lidé z Titaniku“, jak jsme ho od té doby nazývali, je dodnes zastrčený papírek s telefonními čísly. Našich mobilů. Mého, Hanina, Dorisina i Sisina.

Aňuka dokáže mobil jen zvednout, vyťukat číslo z papírku a zavěsit. Občas zavěsit zapomene.

„Nevíš, co chtěla?“

„Ne, ptala se, jestli jsi doma. Máš se u ní co nejdřív zastavit.“

Jedna jobovka za druhou.

Nejprve projekt společné domácnosti s Hňupem a potom nečekaný telefonát od mojí matky. Ani jedno ani druhé nebude příjemné. Vstal jsem od snídani. Měl jsem dost.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.